

ningen at vise sin Belwillie for det. Hvor fuldt ogsaa nærværende Udvalg deler denne Bevidsthed, vil det Følgende vise; men Udvalget har dog meent som Udgangspunkt at maatte fastholde, at Rigsdagen har frie Hænder, ikke mindre ligeoverfor enkelte Isænderes vidtgaaende Paastande, end ligeoverfor Justitsministeres eller Stændereommisfairs Udtalelser.

Spørger man da, hvad for en sund Opfattelse af de forskellige Forhold Danmarks Vre og Islands Vel kræve, da vil Svaret for det Første blive, at Island indtil videre bør friholdes for at yde noget Pengebidrag til hele Rigets — altsaa ogsaa Islands — almindelige Anliggender, saa at alle deraf flyvende Udgifter udelukkende bæres af Danmark. Naar der her kun tales om „Pengebidrag“, og naar der i det nedenstaaende Forslag ved Siden deraf er henviist til, at der muligens af Island kunde fordres et Contingent i Mandskab til Rigets Forsvar, da er det navnlig Søværnet, hvorpaa der herved er tænkt, og Hensigten hermed vilde ikke saa meget være den at vinde en forøget Styrke mod Rigets Fjender, som dertigjennem at bringe en Deel Isændere i nærmere Berøring med danske og almindelige europæiske Forhold, og fremfor Alt ved dette Mittel at gjenoplive og uddanne den Sømanddygtighed, ved hvilken deres Førfædre vandt Berømmelse og Rigdom, og som gjennem Fiskeri og Fragtfart endnu den Dag idag giver et rigt Erhverv for deres nærmeste Færender, den kjække Befolkning af det vestlige Norge. Det er derfor for Islands egen Skyld, at dette Forbehold bringes i Forslag.

Den nærmeste og naturligste Følge af en islandsk Forsatnings Indførelse maa være, at Raadigheden over Islands særlige Finantsfer gaaer over til den derved oprettede særlige Lovgivningsmagt, der saaledes vil komme til at udøve den Devisnings- og Besatnings-Myndighed, som med Hensyn til Islands særlige Anliggender nu tilkommer Kongen og Rigsdagen. Naar Rigsdagen ikke hidtil har gjort Paastand paa at see det store Misforhold mellem Islands Indtægter og Udgifter, om end ikke fuldstændigen udjevnet, saa dog betydelig formindsket ved nye Skattepaalæg,

men har fundet sig i Aar for Aar af den danske Statskasse at dække Underfludet, da kan dette kun tilskrives den svævende og uafgjorte Tilstand, hvori denne Sag lige siden Grundlovens Indførelse har befundet sig, men ikke den Erkjendelse, at dette Forhold er naturligt eller kan vedblive i Længden. Rigsdagen har holdt sig overbevist om, at det bedste Mittel til at tilvejebringe et sundere og et haade for de danske Statterderes Interesse og for selve Isændernes Selvbevidsthed mere tilfredsstillende Forhold vilde være, at overlade Island Selvstyrelsen over dens egne Anliggender, fordi det overalt har viist sig, at med Myndigheden vover Selvfølelsen, med Ansvaret Billigheden og med selve Udviklingen ogsaa Evnen. Det er ikke Rigsdagens Skyld, at denne en friere Udviklings Bane ikke forlængst er bleven betraadt; men jo mere Isænderne ere besjælede af den Selvstændighedsfølelse, som Dens isolerede Beliggenhed og Befolkningens Giendommeligheder og Minder naturligen fremkalde, desto villigere maae de ogsaa erkjende, at det er ved egne Anstrengelser og ikke ved Fordringer paa Andre, de skulle vinde det, som er Selvstændighedens sande Væsen, nemlig Billien og Evnen til at bestaae ved sig selv, og til ved egne Kræfter efter eget Sind at ramme det egne Bedste. Vil Island være en selvstændig Landsdeel med særegne Rettigheder, og skal Danmark kunne anerkjende det som saadan, saa maa det idetmindste i Principet være anerkjendt, at Island skal bestride sine særlige Udgifter med sine egne Midler.

Men selv om Island fuldstændigen fritages for at yde noget Bidrag til Rigets almindelige Fornødenheder, og selv om det nok saa meget fastholdes i Principet, at et selvstændigt Island selv maa sørge for Midlerne til at fyldestgjøre sine egne Behov, saa maa det i Virkeligheden ansees for givet, at det for Dieblikket ikke er istand dertil. Det er derfor ikke gjort dermed, at vi Intet fordre af Island, og at vi indrømme dem al den Selvstyrelse og det deraf følgende Selvansvar, som de ønske, men vi bør tillige ved et — ikke gjennem utilbørlige Krav os frabristet, men af broderlig Belwillie frivilligen ydet — Tilskud